วันนี้ ..... ที่รอคอย

เพชรรัชต์ มหกิตต์ไพศาล

พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ

เขียว....คือหญิงไทยไม่ทราบชื่อ รับไว้รักษาจากการส่งต่อจากโรงพยาบาลชุมชน เจ้าหน้าที่ที่นำส่งให้ประวัติว่า 1 เดือนก่อนพบผู้ป่วยนอนอยู่ข้างถนน ไม่รู้สึกตัว มีบาดแผลตามตัว มีหนอนไช ติดเชื้อ ไข้สูง นอนรักษาที่โรงพยาบาลด้วย Septic shock และ Pneumonia ขาซ้ายบวม(DVT :Deep vein thrombosis) + หลังฟื้นขึ้นมาเขียวมีอาการสับสน ไม่รู้เรื่องจำชื่อ-สกุลและที่อยู่ตนเองไม่ได้ แรกรับที่เห็นหญิงไทยวัยผู้ใหญ่นอนบนรถนอน ผิวดำ ผิวหนังมีรอยไหม้เกรียม บางแห่งเป็นสะเก็ดดำๆ ผอม มีรอยขีดข่วนตามตัว ส้นเท้าแตกเป็นร่องลึกสกปรก ใส่สายและถุงปัสสาวะคาไว้ มีแผลกดทับ(bed sore) ที่ก้นกบ ขาทั้ง 2 ข้างอ่อนแรง เดินไม่ได้ จากแฟ้มประวัติระบุว่า รับไว้รักษาครั้งที่ 1 วันที่ 26 พฤศจิกายน 2553 แพทย์วินิจฉัยว่า Organic Brain Syndrome ผลตรวจสภาพจิตผิดปกติทุกอย่าง ไม่มีญาติเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลนำส่ง

เขียวได้เข้ามาอยู่ที่ตึกศรีตรังซึ่งเป็นตึกผู้ป่วยหญิง เขียวมีปัญหาการเจ็บป่วยทั้งปัญหาทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคม ทางร่างกายยังคงเหลือแผลกดทับที่ก้น ขาบวมจากเส้นเลือดดำที่ขาขวาอุดตัน แผลตามร่างกายยังมีติดเชื้อ มีไข้ เขียวได้รับการรักษาและการดูแลเป็นอย่างดีจากเราพยาบาลและแพทย์ทั้งในโรงพยาบาลเราเองและโรงพยาบาลทางกาย เราพาเขียวไปรับยาและไปพบแพทย์ตรงตามนัดทุกครั้งเพื่อรับยาอย่างต่อเนื่อง ทั้งยาทา ยากินและยาฉีด ในที่สุดแผลทางกายก็หายสนิท ไร้ร่องรอย ผิวพรรณสะอาดผ่องพรรณขึ้น อ้วนขึ้น เหลือปัญหาทางจิตใจที่ทีมเราได้ประสานทีมสหวิชาชีพเพื่อร่วมประสานแรงกายและแรงใจเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ เติมเต็มความเป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์ทั้งกายและใจ ท่านั่งหยองๆกับพื้น ใช้มือ 2 ข้างกอดเข่า ก้มหน้ามองพื้นเป็นท่าที่คุ้นเคยสายตาพวกเรา คำพูดสั้นๆไม่เป็นประโยค ที่เราต้องถามหลายๆครั้งจึงจะหลุดปากออกมา พร้อมรอยยิ้ม สำเนียงการออกเสียงคล้ายๆคนโคราช มี 2 ประโยคที่ตอบได้ **"บ้านอยู่ชุมพวง" "ไม่รู้ดอก"**

ในการดูแลรักษาจิตใจ เราต้องใช้เวลาในการเยียวยานานเหลือเกิน พวกเราทีมสหวิชาชีพร่วมมือประสานใจในการฟื้นฟูบำบัดจิตใจ ได้เริ่มหลังจากอาการทางกายดีขึ้นและใจพร้อม สิ่งที่สำคัญและจำเป็นของทีมเราคือ การสร้างสัมพันธภาพเพื่อการบำบัด ซึ่งเป็นหัวใจและเครื่องมือสำคัญของพยาบาลจิตเวช การจัดเข้ากลุ่มกิจกรรม กลุ่ม อาชีวบำบัด การฝึกทักษะที่จำเป็นในการ

ดำรงชีวิตทุกด้าน ฯลฯ ในการดูแลแม้อาการต่าง ๆจะพัฒนาการไปอย่างช้า ๆต้องใช้เวลายาวนาน แต่สิ่งที่เราให้กับเขียวตลอดมาคือ....ความอดทน ความรักและความเข้าใจ ยอมรับแบบไม่มีเงื่อนไข ไม่ต้องการสิ่งใด ๆตอบแทน อีกด้านหนึ่งที่ทีมเราทำควบคู่กันมาโดยตลอดคือ...เขียวจะต้องได้กลับบ้าน เขียวต้อง...ไม่ใช่หญิงไทยไม่ทราบชื่อ เราทุ่มเทพลังที่เรามีและใช้ทุกวิถีทาง เพื่อช่วยให้หนึ่งค่าของชีวิตได้เดินทางกลับสู่บ้านที่เคยอยู่ เราประสานงานร่วมกับเครือข่าย ประชุมระดมสมองจากหลายหน่วยงาน เช่นโรงพยาบาลชุมชนที่นำส่ง กระทรวงพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์ การประสานสถานสงเคราะห์จิตเวชชุมชน นักสังคมสงเคราะห์ ฯลฯ ดูเหมือนจะไร้ความหวัง **เพราะเขียว...ไม่มีบัตรประชาชน ไม่มีสิทธิ์พื้นฐานของประชาชนคนไทย** แต่ทีมเราไม่เคยสิ้นหวัง เราได้แต่ภาวนาและหวังลึก ๆในใจว่า.... วันที่เรารอคอยจะต้องมาถึงสักวัน เขียว...จากคนที่เราไม่รู้จักจนเป็นเหมือนญาติใกล้ชิด ด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วยความหวัง ทีมสหวิชาชีพเราร่วมด้วยช่วยกัน รูปของเขียวถูกถ่ายใส่กระดาษพร้อมข้อความประกาศตามหาญาติถูกนำไปติดไว้สถานที่ราชการที่คาดว่าจะมีคนรู้จักมาพบและเจอรูปเขียว

หลายเดือนผ่านไป ในที่สุดวันนี้....ที่รอคอยก็มาถึง 11 กุมภาพันธ์ 2555 ปรากฏว่ามีรถปิคอัพพร้อมผู้คนประมาณ 10 คน มาติดต่อที่ตึกผู้ป่วย เขาบอกว่าเขาเป็นผู้นำหมู่บ้าน เป็นเพื่อนบ้านและเป็นคนรู้จักช่วยมายืนยันว่า...**เขียวคือลูกบ้านของเขา มีชื่อในทะเบียนราษฎร์ท้องถิ่น** ในที่สุดของการรอคอย จากเขียวหญิงเร่รอน ไม่ทราบชื่อ เขียวกลายเป็นคนไทยที่มีบัตรประชาชนรับรอง ทีมเราสังเกตว่า **เขียวคุ้นเคยกับคนที่มายืนยัน รอยยิ้มบนใบหน้าเขียววันนี้ช่างแตกต่างจากวันที่ผ่านมา เราสัมผัสได้ด้วยใจ...แม้เขียวจะบอกไม่ได้ว่าความสุขที่เกิดขึ้นในหัวใจนั้นมากมายเพียงใด....แต่ความสุขที่ฉายออกมาทางแววตานั้น มันส่งมาพร้อมกับความปิติและความสุขที่เกิดในใจของทีมเรามันช่างเจิดจรัสเหมือนฟ้าหลังพายุเมฆฝนผ่านพ้นไป คือความสุขจากการเป็นผู้ให้อย่างแท้จริง.....คุ้มค่ากับความอดทน.....575 วัน จนถึง...วันนี้ที่รอคอย**

ขอบคุณเขียว....ที่เป็นครูที่ยิ่งใหญ่สอนหัวใจทีมเราให้มีเชื่อมั่นและมีความหวัง... อดทน รอคอย และที่สำคัญที่สุดคือความรัก .....รักที่จะเป็นผู้ให้ รักแบบไม่มีเงื่อนไข โชคดีนะ...เขียว โชคดีใน เดินทางกลับสู้อ้อมกอดของถิ่นเกิดที่แสนอบอุ่น